

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: LXXI-Pr-3729/08 - 39

232

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

i

RJEŠENJE

19. 3. 11. M.
14. 4. M.

J

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jesenki Šojat kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja JURE BILIĆA iz Zagreba, Janka Matka 4, zastupanog po punomoćniku Darku Belaiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb, Savska cesta 66, radi utvrđenja nedopuštenim odluke o izvanrednom otkazu Ugovoru o radu, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. veljače 2011. godine u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 24. veljače 2011. godine,

presudio je

I. Utvrđuje se da Odluka tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb, Savska cesta 66, prije INDUSTROGRADNJA d.d. Zagreb, Savska cesta 66, br. 01-sl/2008 od 23. svibnja 2008. godine o izvanrednom otkazu Ugovora o radu br. 40/0379/96 od 17. srpnja 1996. godine, izmijenjenog dana 06. veljače 2003. godine, sklopljenog na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova "Direktor pravnih poslova", nije dopuštena, te da radni odnos tužitelja JURE BILIĆA iz Zagreba, Janka Matka 4, temeljem iste nije prestao.

II. Određuje se 13. srpnja 2009. godine kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja JURE BILIĆA i tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., te je tuženik dužan isplatiti tužitelju JURI BILIĆU naknadu štete u visini od 338.382,18 kn s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 24. veljače 2011. godine pa do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, sve to u roku od 8 dana.

III. Nalaže se tuženiku INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. da tužitelju JURI BILIĆU na ime razlike bruto plaće za razdoblje od 01. veljače 2006. godine do 27. svibnja 2008. godine i na ime naknade bruto plaće za razdoblje od 27. svibnja 2008. godine do 13. srpnja 2009. godine isplati bruto iznos glavnice od 466.107,36 kn s kamatama na slijedeće iznose:

- na iznos od 6.006,92 kn s kta od 15. 03. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.512,33 kn s kta od 15. 04. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.681,09 kn s kta od 15. 05. 2006. godine pa do isplate,

- na iznos od 6.641,55 kn s kta od 15. 06. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.213,19 kn s kta od 15. 07. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 6.500,69 kn s kta od 15. 08. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.193,91 kn s kta od 15. 09. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 6.637,63 kn s kta od 15. 10. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 6.500,60 kn s kta od 15. 11. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 6.578,68 kn s kta od 15. 12. 2006. godine pa do isplate,

- na iznos od 7.700,01 kn s kta od 15. 01. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.791,63 kn s kta od 15. 02. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.462,83 kn s kta od 15. 03. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.570,85 kn s kta od 15. 04. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.648,62 kn s kta od 15. 05. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.585,47 kn s kta od 15. 06. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.712,68 kn s kta od 15. 07. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.834,65 kn s kta od 15. 08. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.083,30 kn s kta od 15. 09. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 8.588,31 kn s kta od 15. 10. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.601,26 kn s kta od 15. 11. 2007. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.539,99 kn s kta od 15. 12. 2007. godine pa do isplate,

- na iznos od 7.659,13 kn s kta od 15. 01. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.846,26 kn s kta od 15. 02. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.561,22 kn s kta od 15. 03. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.794,18 kn s kta od 15. 04. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 7.413,32 kn s kta od 15. 05. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 10.321,05 kn s kta od 15. 06. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 07. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 08. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 09. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 10. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 11. 2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 12. 2008. godine pa do isplate,

- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 01. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 02. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 03. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 04. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 05. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 06. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 18.799,01 kn s kta od 15. 07. 2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 6.538,79 kn s kta od 15. 08. 2009. godine pa do isplate,

po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) do 31. 12. 2007. godine, a od 01. 01. 2008. godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, sve to u roku od 8 dana.

III. Nalaže se tuženiku INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. da tužitelju JURI BILIĆU na ime neisplaćene jubilarne nagrade isplati iznos od 3.500,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, u roku od 8 dana.

IV. Nalaže se tuženiku INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. da tužitelju JURI BILIĆU na ime pripadajućih, a neisplaćenih regresa za godišnje odmone za 2006., 2008. i 2009. g. isplati bruto iznos od 4.800,00 kn s pripadajućim kamatama na slijedeće iznose:

- na iznos od 1.200,00 kn s kta od 01. 01. 2007. g. do isplate,
- na iznos od 1.800,00 kn s kta od 01. 01. 2009. g. do isplate,
- na iznos od 1.800,00 kn s kta od 01. 08. 2009. g. do isplate,

po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) do 31. 12. 2007. godine, a od 01. 01. 2008. godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, sve to u roku od 8 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 118.536,35 kn sa zateznim kamatama, tekućim od 24. veljače 2011. godine do isplate prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, sve to u roku od 8 dana.

riješio je

Odbija se prijedlog tužitelja za donošenja rješenja o privremenoj mjeri.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da su stranke dana 17. 07. 1996. godine sklopile Ugovor o radu koji Ugovor je izmijenjen dana 06. 02. 2003. godine na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova "Direktor pravnih poslova".

Odlukom tuženika od 23. 05. 2008. godine tužitelju je izvanrednim otkazom otkazan Ugovor o radu jer da je počinio osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa zbog čega nastavak radnog odnosa nije moguć.

Protiv ove Odluke tuženika tužitelj je dana 04. 06. 2008. godine podnio Zahtjev za zaštitu prava, ali tuženik o tome nije donio odluku.

Tužitelj navodi da nije počinio nikakvu povredu radne obveze, posebice ne osobito tešku koja bi uvjetovala izvanredni otkaz Ugovora o radu, a sama odluka donesena je bez poštivanja zakonske procedure, jer nije provedeno savjetovanje prije donošenja odluke s Radničkim vijećem, odnosno sindikalnim povjerenikom.

Također, iz sadržaja pobijane Odluke o otkazu nije moguće utvrditi je li tuženik održao prekluzivni rok od 15 dana u kojem je roku, računajući od dana saznanja za činjenicu na kojoj se temelji otkaz, mogao donijeti pobijanu Odluku.

Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi nedopuštenom Odluku o izvanrednom otkazu, te naložiti tuženiku da mu isplati pripadajuće, a neisplaćene plaće kao i razlike plaća, da sud odredi sudski raskid ugovora o radu, obveže tuženika na isplatu naknade štete, te isplatu jubilarne nagrade i regresa za 2006., 2008. i 2009. g., te predlaže da sud donese rješenje o osiguranju privremenom mjerom na način da se tuženiku zabrani otuđenje i opterećenja nekretnine, sve to uz naknadu troškova parničnog postupka s kamatom.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi da je Odluka o izvanrednom otkazu Ugovora o radu zakonita, a iz razloga jer je tuženik dana 08. 05. 2008. godine saznao da je tužitelj kao radnik tuženika sastavio i potpisao Aneks Ugovora o zakupu br. 68/03 kojim Aneksom se zakup hotela "Croatia" u Dugoj uvali produljuje na rok od 5 godina. Nastavno navodi da je tužitelj počinio osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa te poslodavcu nanio materijalnu štetu.

Slijedom navedenog predlaže da sud tužitelja odbije u cijelosti sa tužbenim zahtjevom kao neosnovanim.

U dokaznom postupku sud je pročitao presliku Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu (list 4-5 spisa), zahtjev za zaštitu prava (list 6-8), Ugovor o plaći radnika br. 166/05 (list 11-14, 109-112 spisa), Ugovor o statusu i zapošljavanju menadžera (list 15-20 spisa), prijepisi zapisnika od 08. 05. 2008. godine (list 25-28 spisa), preslika zapisnika od 21. 05. 2008. godine (list 29 spisa), dopis tuženika upućen Radničkom vijeću dana 21. 05. 2008. godine, a u vezi očitovanja o namjeravanom izvanrednom otkazu Ugovora o radu tužitelju (list 30 i 113), presliku Evidencijskog lista HZZO-a - prijavu tužitelja kao nezaposlene osobe na HZZO (list 32-33), zk. izvadak za k.o. Vrapče Novo, zk. ul. 4088 (list 40), Ugovor o zakupu br. 68/03 sklopljen između tuženika i FIO & D d.o.o. (list 43-48) sa ovjerom po javnom bilježniku Marijanu Juriću (list 49), Aneks Ugovora o zakupu od 18. 02. 2004. g. (list 50-51), prikaz zk. ul. 4088. k.o. Vrapče Novo, neslužbena kopija (list 52), Pismo - okružnica od 29. 04. 2008. godine pisanog od strane tuženika nadležnim ustanovama RH (list 53-54), pročitana je povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 61- 81), dopis društva FIO & D d.o.o. upućenog tuženiku dana 25. 01. 2004. godine (list 82-83), Fax poruka od 22. 09. 2003. g. upućena od strane navedenog društva tuženiku (list 84), Fax poruka od 19. 09. 2003. g. upućena od strane istog društva tuženiku (list 85), dopis ovog društva upućen RH, Min. turizma dana 07. 01. 2004. g. (list 86), zaključak o dozvoli izvršenja Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka, Ispostava Pula od 18. 07. 2003. g. (list 87-88 spisa), preslike isplatnih koverti za 10. i 11. mj. 2005.g., siječanj 2006. g., te za razdoblje od 02. mj. 2006. g. do svibnja 2008. g. (list 98-105), rješenje HZMO-a kojim se tužitelju priznaje pravo na invalidsku mirovinu (list 106-108 spisa), pročitana je preslika dopisa od 11. 05. 2006. godine upućenog od strane tužitelja Upravi tuženika, a vezano za problematiku pravne službe tuženika (list 123-124), dopis sličnog sadržaja od 11. 09. 2006. g. (list 125), izvadak iz KU-a tuženika (list 128-129), isplatne liste plaće (list 130-139), presliku radne knjižice za tužitelja (list 149-152), dopis Zagrebačke banka d.d. o plaći tužitelja (list 166), IP obrazac za 2005.-2008. g. (167-170), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije Ivanu Tkalecu (list 175-179), pročitana je preslika KU-a o izmjenama i dopunama KU-a za graditeljstvo od 07.

236

12. 2001. g. (180-190), saslušan je predsjednik Uprave tuženika Josip Galinec (list 114-118), saslušan je tužitelj u svojstvu parnične stranke (list 56-59, 91).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

Među strankama je neprijeporno da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika temeljem Ugovora o radu na radnom mjestu Direktora pravnih poslova, te da mu je tuženik otkazao Ugovor o radu izvanrednim otkazom Ugovora o radu jer da je počinio osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa.

Neprijeporno je da je tužitelj zbog bolesti dana 13. 07. 2009. godine otišao u invalidsku mirovinu.

Prijeporno je je li ovaj otkaz Ugovora o radu zakonit i dopušten, te da li je donesen izvan roka iz čl. 107. st. 2. Zakona o radu.

Odredbom čl. 107. ZR-a odnosno čl. 114. Pročišćenog teksta ZR-a propisano je da je za otkazivanje Ugovora o radu izvanrednim otkazom potrebno postojanje opravdanog razloga, da postoji osobito teška povreda obveze iz radnog odnosa ili neka druga osobito važna činjenica zbog koje nastavak radnog odnosa nije moguć, ali uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, a otkazni rok je 15 dana.

Prije redovitog ili izvanrednog otkazivanja (čl. 110. odnosno čl. 117. ZR-a) ugovora o radu uvjetovanog ponašanjem ili radom radnika poslodavac je dužan omogućiti radniku da iznese svoju obranu. Teret dokaza za postojanje opravdanog dokaza leži na poslodavcu.

Uvidom u Odluku o izvanrednom otkazu Ugovora o radu br. 01-sl/2008 od 23. 05. 2008. godine utvrđeno je da je tužitelju otkazan Ugovor o radu izvanrednim otkazom ugovora zbog počinjenja osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa.

Iz obrazloženja navedene odluke proizlazi da je radnik (tužitelj) u dužem vremenskom razdoblju za vrijeme obavljanja poslova Direktora pravnih poslova prouzročio i nanio veću materijalnu štetu poslodavcu (tuženiku), a u svoju korist i korist drugih osoba, te da je svjedno radio protiv interesa tuženika, a vezano za raspolaganjem imovine Društva.

Nadalje, proizlazi da je tuženik za osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa saznao uvidom u poslovne odluke Uprave tuženika i Nadzornog odbora unazad nekoliko godina od dana otkazivanja Ugovora o radu, te da zbog ove opisane osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa nastavak radnog odnosa tužitelja kod tuženika nije moguć, a obzirom na navedeno tuženik smatra neopravdanim dozvoliti tužitelju iznošenje obrane.

Nastavno, da tužitelj u skladu sa odredbom čl. 114. st. 1. Zakona o radu (dalje u tekstu: ZR) nema pravo na otkazni rok, a u skladu sa čl. 125. st. 1. istog Zakona da nema niti pravo na otpremninu.

Tuženik ističe da je prije otkazivanja Ugovora o radu izvanrednim otkazom proveo savjetovanje sa Radničkim vijećem.

Protiv ove Odluke tuženika tužitelj je u zakonskom roku stavio Zahtjev za zaštitu prava, ali o ovom Zahtjevu tuženik nije odlučivao.

Radi utvrđivanja je li poslodavac imao opravdani razlog za otkaz Ugovora o radu te je li ovaj otkaz donesen u prekluzivnom roku od 15 dana od dana saznanja za povredu obveze iz radnog odnosa, sud je saslušao predsjednika uprave tuženika i tužitelja, te pročitao dokaznu dokumentaciju.

Tužitelj saslušan kao stranka iskazuje da se zaposlio u Industrogradnji 1977. godine, te da je cijelo vrijeme radio na općim i kadrovskim poslovima i poslovima zastupanja, a bio je i direktor Pravnih, kadrovskih i općih poslova.

Tijekom 2004. - 2005. godinu sadašnji predsjednik uprave tuženika Galinec je s partnerima na sve načine nastojao preuzeti Industrogradnju, a tužitelj iskazuje da se on ovome jako protivio te je istupao javno u sredstvima informiranja i dao jasno do znanja da ne bi bilo dobro da Galinec preuzme Industrogradnju.

Ipak, početkom 2006. godine Galinac je stekao većinski paket dionica, iako tužitelj ne zna kako, te je tadašnja uprava predala upravu J. Galincu, odnosno predala mu je Industrogradnju.

Tužitelj navodi da Galinec nikada nije zaboravio da se tužitelj protivio tome da on dođe u Industrogradnju, kao što nije niti zaboravio da je tužitelj sve parnice protiv Galinca dobio na Trgovačkom sudu i to mu nije nikada oprostio.

Kada je Galinec 06. 02. 2006. godine preuzeo Industrogradnju odmah je smanjio plaću tužitelju za cca 5.000,00 kn i oduzeo mu službeni automobil, a koji mu je bio potreban jer je za tuženika obavljao poslove zastupanja na svim sudovima diljem RH.

Tužitelj navodi da je bio zadužen sa oko 4000 predmeta i to su obavljali još jedna kolegica i on, te da je tražio od Galinca da se za tako veliki broj sporova angažiraju odvjetnici ili da se zaposle još barem 3 pravnik.

Međutim, nakon što je Galinec preuzeo Industrogradnju prekinuo je svaku komunikaciju sa tužiteljem i doveo mlade i neiskusne pravnike koji su kratko ostajali i vrlo brzo odlazili i on je sve njih pretpostavio tužitelju pri tome ne dirajući tužiteljev ugovor o radu direktora Pravnih, kadrovskih i općih poslova, te je kasnije faktično na te poslove doveo drugog čovjeka koji je tužitelju bio nadređen, a doveo je i kolegicu koja nije ništa znala o poslovima zastupanja i tužitelj ju je učio poslu, da bi Galinec kasnije nju stavio iznad tužitelja i ona je tužitelju bila nadređena.

Tužitelj navodi da se sve ovo odvijalo do 21. 05. 2008. godine i kroz to razdoblje je od strane Josipa Galinca bila neviđena šikana, maltretiranje i ponižavanje, te isti nije htio sa tužiteljem komunicirati.

Dana 21. 05. 2008. godine Galinec ga je pozvao u svoju kancelariju i bio je okružen zaštitarima i tužitelju nepoznatim ljudima. Nije mu dao ni da sjedne nego mu je pred svima njima priopćio da mu daje otkaz i da ima 5 minuta da napusti prostorije Industrogradnje, neka uzme svoje osobne stvari i napusti Industrogradnju.

Nakon što mu je to rekao tužitelj je bio ispraćen iz njegove sobe od strane zaštitara koji su mu dali toliko vremena da uzme svoju osobnu torbu i ispratili su ga do izlaznih vrata, a pri tome je to učinjeno na takav način da to vide svi radnici da bi im Galinec mogao utjerati strah u kosti.

Tužitelj navodi da je htio zvati policiju, ali je u tome bio onemogućen od strane zaštitara. Došavši do izlaznih vrata zaštitari su uzeli njegovu torbu i izvadili kompletan sadržaj torbe, a u njoj su našli preslike nekih dokumenata koji nemaju nikakvu važnost, a bila je preslika aneksa ugovora o zakupu s firmom Fio Split. Radilo se o dokumentima iz 2003. i 2004. godine, a te dokumente je tužitelj imao kod sebe zato jer mu je dana 07. 05. 2008. godine Galinac preko poslovnog tajnika poručio da se sutradan ima javiti javnom bilježniku Jakiću i da dade ovjerenu javnobilježničku izjavu u svezi svega što zna o sklapanju ugovora o zakupu i aneksa ugovora s Fio Split.

Kako bi se podsjetio o čemu se radilo tužitelj je iz arhive uzeo dokumentaciju i preslikao ju, dočim su svi originali ostali na mjestu. Ujedno navodi da se nije radilo o uzimanju bilo kakve službene arhive, nego je on uzeo preslike dokumentacije iz svog stola budući je sudjelovao u sklapanju Ugovora i Aneksa ugovora.

Navodi da je Fio Split tražio produženje ugovora o zakupu zato jer je izvršio određena ulaganja i da bi hotel mogao poslovati pod uvjetima koje je tražila Turistička inspekcija Hrvatske, a tužitelj je sudjelovao pri sastavljanju aneksa i parafirao ga kako bi on bio valjan, međutim sama suština i sadržaj tog ugovora o zakupu odnosno aneksa bila je odluka uprave, a tužiteljev angažman se sastojao samo u smislu da taj aneks ugovora bude valjano sastavljen.

Aneks ugovora i njegov sadržaj je ovjerila i potpisala uprava kao zakonski zastupnik.

Navodi da nikakvu povredu radne dužnosti nije učinio, a tijekom 30 godina u Industrogradnji radio je savjesno i u najboljem interesu Industrogradnje, te da kada je Galinac preuzeo Industrogradnju ona je imala 2000 zaposlenih, a sada ih ima samo 700.

Navodi da njemu Galinec nije oprostio to što je tužitelj dobio sporove protiv njega i što se protivio njegovom preuzimanju Industrogradnje, pa je ovaj otkaz zapravo samo njegova osveta i posljedica samovolje.

Tvrdi da je poslodavac mogao saznati za sve poslovne odluke uprave i društva i nadzornog odbora odnosno konkretno Galinac, odmah u trenutku kada je preuzeo Industrogradnju, jer je sva ta dokumentacija bila dostupna i na svom mjestu, a osim toga sporni ugovori o zakupu sačinjeni su 2003. i 2004. godine, dakle prije nego što je Galinac uopće preuzeo Industrogradnju.

Ugovor o zakupu i njegov aneks sačinjeni su 2003. odnosno 2004. godine, a Galinac je preuzeo Industrogradnju 06. 02. 2006. godine i odmah je započeo sporove sa Fio d.o.o., dakle, odmah s preuzimanjem Industrogradnje tijekom 2006. godine.

Tuženik je odmah po preuzimanju Industrogradnje imao na raspolaganju i na uvidu sve ugovore koje je do tada sklopila Industrogradnja pa je i konkretan ugovor o zakupu sa njegovim aneksom.

239

Pojašnjava da je Galinec u razdoblju od 2004. - 2005. godine nastojao preuzeti Industrogradnju sa svojim partnerima, odnosno preko svoga društva Positus d.o.o. kojeg društva je bio vlasnik i direktor, a temeljni kapital toga društva je bio 20.000,00 kn, čemu se tužitelj osobno protivio putem sredstava javnog informiranja, da bi mu dana 06. 02. 2006. godine tadašnja Uprava mirno predala Industrogradnju, odnosno predala ju je njegovom društvu Positus d.o.o.

Prilikom iskaza tužitelju je od strane pun. tuženika tužitelju predočen dopis koji se zove "Kronologija događaja vezanih za zakup kompleksa Duga uvala", a tužitelj je pregledavajući taj dopis naveo da je taj dopis uzet iz njegove torbe, a radilo se o pripremi materijala za očitovanje pred javnim bilježnikom, međutim ne zna tko je sastavljao tu kronologiju. Navodi da se ovaj dopis nalazio u njegovom stolu, a on je tu dokumentaciju pokupio i priredio kako bi mogao dati očitovanje pred javnim bilježnikom.

Tužitelj nema saznanja je li ugovor o zakupu između Industrogradnje i Fio d.d. otkazan, a isto tako ne zna kako je išlo s plaćanjem, poznato mu je da su bili neki sporovi financijske prirode u kojima tužitelj nije sudjelovao jer ga je Galinac iz toga isključio.

Navodi da u travnju 2008. godine nije dobio nikakav poziv iz Policijske postaje Pula, niti je s bilo kime iz policije razgovarao, samo se sjeća da ga je nazvao gosp. Ivon Pavelić, a taj telefonski poziv je bio iz Pule zato jer su oni zbog spora sa firmom Fio bili u Puli.

Ivon Pavelić bio je stvarni direktor Pravnih, kadrovskih i općih poslova u Industrogradnji, te ga je on upitao zna li što god o Ugovoru o zakupu i Aneksu ugovora u Dugoj uvali, a tužitelj mu je odgovorio da mu je samo poznato da je taj zakup produžen Aneksom, međutim isto tako mu je rekao da ništa detaljnije ne može reći dok ne izvrši uvid u dokumentaciju, a da je taj razgovor bio u travnju 2008. godine. Dana 08. 05. 2008. godine Galinac ga je poslao da ode javnom bilježniku dati izjavu o sklapanju Ugovora o zakupu i Aneksa.

Na pitanje pun. tuženika odgovara da u vrijeme kada je sklapan Ugovor o zakupu tužitelj još nije bio direktor Općih, pravnih i kadrovskih poslova, te da je taj Ugovor sklopila tadašnja uprava, a kod sklapanja Aneksa Ugovora o zakupu sudjelovao je samo kao stručna osoba. Ovi Ugovori o zakupu su se unosili u knjige, odnosno bili su proslijeđeni Službi ugovaranja.

Nalog za sklapanje Aneksa dobio je od uprave, dakle od predsjednika uprave Zvonimira Matića jer su u to vrijeme svi članovi uprave zastupali pojedinačno i samostalno, a tužitelj nije bio član uprave.

Navodi da je kod tuženika radio ukupno radio 30 godina, te da uzdržava sina koji redovito studira. Cijeli radni staž ostvario je kod tuženika.

Predsjednik uprave tuženika Josip Galinec iskazuje da je konkretan povod otkazivanja Ugovora o radu tužitelju bilo saznanje vezano uz hotelski kompleks Croatia u Istri. Naime, Industrogradnja je kao vlasnik ovog hotelskog kompleksa dala isti u zakup društvu FIO MD iz Splita. To je pojedinačno najznačajnija imovina tuženika s kojom je tuženik želio raspolagati, a iz razloga što odnosi s najmoprimcem nisu bili uredni. Stoga je tuženik donio odluku o otkazu najma nakon provedenog vještačenja i svi uvjeti za raskid Ugovora su postojali, te je izdana potvrda ovršnosti na raskid tog Ugovora o zakupu.

U travnju 2008. godine tuženik je pokušao preuzeti objekt - hotelski kompleks, čemu se bivši zakupoprimac usprotivio, tako da je i nadalje ovo splitsko društvo FIO MD u posjedu ovog hotelskog kompleksa, iako je raskinut i Ugovor o zakupu i postoji vlasništvo tuženika.

Ovo splitsko društvo je predočilo II. Aneks Ugovora o zakupu kojim se Ugovor o zakupu između tuženika i društva FIO MD produžuje s 5 godina na 10 godina. Raskinuli su Ugovor o zakupu s ovim društvom, a kao razlog raskida je bilo neplaćanje zakupnine, tako da je ovaj Ugovor raskinut i prije isteka osnovnog Ugovora o zakupu odnosno prije proteka roka na koji je Ugovor o zakupu bio prvobitno sklopljen.

Navodi da je svaka odluka Nadzornog odbora i odluka Uprave bila zavedena u registru i za svaku odluku se znalo kada je, kako i pod kojim okolnostima bila donesena. Tako se za konkretan slučaj iz dokumentacije moglo jasno utvrditi kada je sklopljen Ugovor o zakupu i kada je sklopljen I. Aneks Ugovora o zakupu.

U dokumentaciji kojom je raspolagala Uprava kojoj je on na čelu počevši od 2006. godine nije bilo spomena o II. Aneksu Ugovora o zakupu. Također obavljena je i revizija po revizorskom društvu Fimar d.o.o. iz Splita i ta revizija također nije spomenula II. Aneks Ugovora o zakupu.

Obzirom na ova utvrđenja utvrdili su da se radi o falsifikatu te je podnesena kaznena prijava nadležnom Državnom odvjetništvu protiv nepoznatih počinitelja zbog falsificiranja dokumenata, a Uskoku zbog udruživanja radi počinjenja kaznenog djela protiv gosp. Matića, bivšeg predsjednika Uprave, gosp. Boljata, zakonskog zastupnika društva FIO MD i protiv tužitelja Jure Bilića, a ti predmeti se nalaze u radu.

Obzirom da društvo FIO MD nije željelo predati u posjed hotelski kompleks u Dugoj Uvali, oni su PU u Puli predočili II. Aneks Ugovora o zakupu temeljem kojeg je zakup trebao trajati 10 godina. Navodi da je ovo društvo u međuvremenu pravomoćno izgubilo sporove protiv tuženika, tako da je postalo pravomoćno rješenje o ovrsi za ispražnjenje nekretnine.

Glede ovog II. Aneksa Ugovora o zakupu navodi da kada je on od strane policije saznao da postoji II. Aneks gosp. Pavelić nazvao telefonom tužitelja da ga pita što mu je poznato o tom Aneksu, te tvrdi da je on (Galinec) tada osobno nazočio tom telefonskom razgovoru.

Tvrdi da je u tom telefonskom razgovoru tužitelj zaniijekao da postoji II. Aneks Ugovora o zakupu, te tvrdi da je ovaj II. Aneks bio potpisan od strane tadašnjeg predsjednika uprave gosp. Matića i na istom se nalazio tužiteljev paraf.

Da se radi o tužiteljevom parafu utvrdili su usporedbom njegovih parafa koji su postojali u dokumentaciji tuženika s parafom na konkretnom II. Aneksu.

Što se tiče potpisa gosp. Matića iskazuje da je njemu bilo deplasirano da ga pita da li je on potpisao taj II. Aneks, te da njegov potpis nisu uspoređivali sa ostalim postojećim potpisima koji su postojali na drugoj dokumentaciji tuženika, jer je to prepušteno tijelima kaznenog gonjenja.

Navodi da je tužitelju otkazan Ugovor o radu i iz razloga što je upravo on sve dokumente Uprave i Nadzornog odbora potpisivao ili parafirao, pa kako ovaj II. Aneks nije prošao predviđenu proceduru, a to je da postoji odluka Uprave koja se kasnije evidentira u poslovnim

knjigama, zaključeno je da se radi o falsifikatu koji je sačinjen u nekom drugom trenutku ili na nekom drugom mjestu.

Tvrđi da su oni ispitali sve zaposlene koji su bili u svezi s tim poslom da dadu svoje očitovanje odnosno da iskažu što im je poznato o činjenicama vezanima uz ukupan poslovni odnos, te da postoji svjedočenje daktilografa administratora dano pred javnim bilježnikom iz kojeg također proizlazi da II. Aneks tom Ugovoru o zakupu uopće nije donesen u okviru uobičajenog donošenja odluka kod tuženika.

Ujedno navodi da je, nakon što je tužitelju otkazan Ugovor o radu, tužitelj bio zamoljen da napusti prostorije društva, time da on ne zna kako je i na koji način on napustio prostorije društva, te tvrdi da ne zna je li mu omogućeno da uzme svoje osobne stvari niti mu je poznato tko je sve nazočio pretrazi njegovog ureda, a da o tome detaljna saznanja ima Ivon Pavelić.

Poznato mu je da je napravljena pretraga tužiteljevog ureda i da je tada nađena preslika II. Aneksa Ugovora o zakupu kao i neka druga dokumentacija koja njemu kao predsjedniku Uprave nije bila poznata. Također tvrdi da je u tužiteljevoj sobi bio čitav niz drugih dokumenata koje je on držao u tajnosti.

Navodi da je bitna razlika u njihovom interesu u odnosu na potpis Matića i u odnosu na potpis tužitelja. Naime, Matić nije više bio zaposlen u društvu, dočim je tužitelj bio i on je po njihovom shvaćanju sudjelovao u sklapanju štetnog Ugovora za društvo.

Tvrđi da je on kao predsjednik Uprave za ovaj II. Aneks saznao kada ga je vidio u PU Pula i kada mu je on predočen od strane te policijske uprave, a misli da je sve to bilo negdje u travnju 2008. godine.

Ujedno navodi da je tužitelj bio pozvan dati javnobilježničku izjavu i on je tada pred javnim bilježnikom tvrdio da mu nije ništa poznato o II. Aneksu Ugovora.

Tvrđi da bez obzira što je tužitelj osobno zastupao tuženika u više sporova protiv njega osobno i društava u njegovom vlasništvu u vremenu prije nego što je on postao predsjednik Uprave tuženika i što je na razne načine pokušao osujetiti njegovo stjecanje dionica tuženika i preuzimanje tvrtke, o čemu mogu posvjedočiti izjave tužitelja u novinskim člancima i dr., on tužitelju nije otkazao Ugovor o radu niti ga na bilo koji način degradirao u društvu. On je nastavio obavljati iste poslove kao i do tada.

Točno je da mu je smanjena plaća zašto što je utvrđeno da on po svojoj stručnoj spremi i kvalifikacijama u usporedbi sa ostalim djelatnicima nema odgovarajuću plaću, pa mu je tom korekcijom plaća izjednačena sa ostalim djelatnicima zaposlenim na sličnim radnim mjestima.

Prilikom iskaza Josipu Galincu predočeno je pismo od 29. 04. 2008. g. kojega je on potpisao, te potvrđuje da je on objavio "Okružnicu" i poslao je tijelima RH. Navodi da o svemu onome što je napisao u toj Okružnici ima osobnog saznanja.

Nadalje je iskazao da je po njegovom saznanju Ugovor o zakupu hotelskog kompleksa u Dugoj uvali trebao trajati od 2003. do 2008. godine, te da je postao Predsjednikom Uprave tijekom 2006. godine.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja saslušanog kao stranke, a iskaz direktora tuženika je prihvaćen u dijelovima u kojima je iskazao da je konkretan povod otkazivanja Ugovora o radu tužitelju bilo saznanje vezano uz hotelski kompleks Croatia u Istri, da je Ugovor o zakupu kao i njegovi Aneksi bio potpisan od strane bivšeg Predsjednika Uprave gosp. Matića, da je on sam pisao Okružnicu od 29. 04. 2008. godine, a upravo u svezi Aneksa ugovora kojim je Industrogradnja d.d. dala u zakup hotel Croatia u Dugoj uvali tvrtki FIO & D d.o.o. Split, te da je traženo od tužitelja da u svezi ovih Aneksa dade javnobilježničku izjavu.

Iz Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu jasno proizlazi da je tuženik tužitelju otkazao Ugovor o radu, a kao otkazni razlozi su navedeni da je tužitelj prouzročio i nanio veću materijalnu štetu poslodavcu, da je radio protiv interesa tvrtke, vezano uz raspolaganje imovine društva, a sve se to dogodilo unazad nekoliko godina.

Tek u odgovoru na tužbu tuženik počinje konkretizirati otkazne razloge, navodeći da je dana 08. 05. 2008. g. saznao da je tužitelj kao radnik tuženika sastavio i potpisao Aneks ugovora o zakupu br. 68/03 kojim se zakup hotela Croatia u Dugoj uvali produljuje na rok od 5 godina, smatrajući tužitelja jedinom odgovornom osobom za sklapanje Ugovora o zakupu kojeg tuženik drži štetnim.

Za navesti je da se prvenstveno ispituje izvanredni otkaz Ugovora o radu, a u kojemu tuženik apsolutno ništa nije konkretizirao, naveo je općenito da je tužitelj nanio veću materijalnu štetu poslodavcu i to sve unazad nekoliko godina.

Izvanredni otkaz ugovora o radu se ne može dati za povrede koje su se dogodile unazad nekoliko godina.

Drugi razlog koji je naveden je da je tužitelj poslodavcu nanio veću materijalnu štetu.

Teret dokaza je bio na poslodavcu, te poslodavac nije dokazao postojanje nikakve štete, a posebice ne veću materijalnu štetu koju bio nanio tužitelj svom poslodavcu.

Kada je tuženik u odgovoru na tužbu uvidio da ipak mora imati neki otkazni razlog, tada se pozivao na javnobilježničku izjavu koju je tužitelj dao na zahtjev poslodavca pred javnim bilježnikom Brankom Jakićem dana 08. 05. 2008. godine, tvrdeći da je upravo toga dana saznao za osobito tešku povredu obveze iz radnog odnosa.

Nasuprot toga, sud je sa sigurnošću utvrdio da tužitelj nije počinio nikakvu povredu obveze iz radnog odnosa, jer su sve ugovore i Aneks ugovora sklapali Predsjednik uprave i druge stranke.

Bez obzira na sadržaj svakog pojedinog ugovora i kako je isti sastavljen, zadnju i konačnu odluku o određenom poslovnom odnosu donosi poslodavac, a nikako ne donosi radnik.

Sud je temeljem ovako provedenog dokaznog postupka sa sigurnošću utvrdio da tuženik nije imao opravdani razlog za otkazivanje Ugovora o radu, a niti je opravdanost tog otkaza dokazao, iako je na njemu bio teret dokaza, a isto tako i iz javnobilježničke izjave koju je tužitelj dao 08. 05. 2008. godine pred javnim bilježnikom Brankom Jakićem jasno proizlazi, a to je bilo prije nego što je bilo naznaka da bi tužitelj mogao dobiti otkaz Ugovora o radu, da tužitelj osobno nije sudjelovao u sklapanju Ugovora o zakupu hotela Croatia u Dugoj uvali, a niti je imao

243

saznanja o bitnim elementima Ugovora. Jedino potvrđuje da je sudjelovao u sastavljanju Aneksa osnovnom ugovoru i to 2003. godine kada je sastavljan i osnovni ugovor i tada je produljen rok zakupa na daljnjih 5 godina.

Niti u izjavi pred javnim bilježnikom tužitelj nije potvrdio da bi bilo što znao o daljnjim sklapanjima aneksa tom Ugovoru.

Time je sud utvrdio da tužitelj niti unazad nekoliko godina (a zbog čega se ne može dati izvanredni otkaz ugovora o radu), a niti u svezi sklapanja Ugovora o zakupu hotela Croatia u Dugoj uvali, što mu se naknadno stavlja na teret, nije počinio nikakvu povredu obveze iz radnog odnosa, pa sud ponavlja da je sukladno odredbi čl. 112. odnosno čl. 119. st. 1. ZR-a tuženik bio taj koji je trebao dokazati opravdani razlog, a nije ga dokazao.

Ujedno tuženik je, ako ne prije, a ono najkasnije dana 29. 04. 2008. godine imao saznanja o Aneksu ugovora o zakupu hotela Croatia u Dugoj uvali, jer je o tome pisao Okružnicu i prema vlastitim navodima podnio kaznenu prijavu, pa je izvanredni otkaz Ugovora o radu dan i izvan prekluzivnog roka od 15 dana kako je to propisano čl. 107. (čl. 114.) ZR-a.

Radi toga je valjalo utvrditi da je Odluka tuženika od 23. 05. 2008. g. nedopuštena.

Tužitelj je umjesto vraćanja na rad zatražio da sud sudski raskine ugovor o radu s danom 13. 07. 2009. godine jer je toga dana otišao u invalidsku mirovinu.

Sud je utvrdio da tužitelju pripada pravo tražiti sudski raskid Ugovora o radu jer su ispunjeni uvjeti za takav raskid jer je sud utvrdio da je otkaz poslodavca nedopušten, da tužitelju nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, te imajući u vidu dopunski iskaz tužitelja da je kod tuženika ukupno radio 30 godina, kao i da uzdržava sina koji redovito studira i da je cijeli radni staž ostvario kod tuženika, da tužitelju pripada 18 prosječnih mjesečnih plaća koje su mu isplaćene u prethodna tri mjeseca kada je radio.

Nadalje, kako je sud utvrdio nedopuštenom Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu sva prava tužitelja uspostavljaju se ex tunc, dakle kao da je radio do 13. 07. 2009. godine, pa mu slijedom toga pripadaju sve bruto plaće, odnosno razlika plaća kao i ostala beriva iz radnog odnosa koja bi mu bila isplaćena po redovnom tijeku stvari, dakle jubilarna nagrada i regres.

Visinu ovih iznosa sud je utvrđivao vještačenjem po financijsko-knjigovodstvenom vještaku.

Iz nalaza i mišljenja vještaka mr. Ivana Tkaleca, koji je imao zadaću utvrditi visinu bruto plaće tužitelja za razdoblje od 01. 02. 2006. godine do 12. 07. 2009. g. kao i razliku plaće za navedeno razdoblje, kao i utvrditi i izračunati sva povećanja koja bi tužitelj dobio po redovnom tijeku stvari za to razdoblje, potom utvrditi koliko iznose 3 prosječne plaće u razdoblju prije nezakonitog umanjenja plaće, kao i utvrditi visinu neisplaćene jubilarne nagrade i regresa za 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu.

Vještak je utvrdi da razlika između potencijale plaće tužitelja utvrđene kao prosjek ostvarenih bruto plaća u razdoblju od 01. 11. 2005. godine do 31. 01. 2006. g. i ostvarene plaće, a u razdoblju od 01. 02. 2006. g. do 12. 07. 2009. g. ukupno iznosi 466.107,36 kn bruto, a mjesečni iznosi su vidljivi iz obračuna.

244

Prosjek posljednje isplaćene tri bruto plaće prije umanjenja iznosi 18.799,01 kn bruto. Jubilarna nagrada za 30 godina neprekidnog rada kod tužitelja iznosi 3.500,00 kn neto (neoporezivo). Neisplaćeni regres iznosi za 2006. g. 1.200,00 kn bruto, a za 2008. i 2009. g. 1.800,00 kn bruto. Sva ova primanja su sastavni dio plaće uz primjenu doprinosa, poreza i prireza, pa se zato iskazuju u bruto iznosu.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je dan stručno, nepristrano i utemeljeno, te na taj nalaz stranke nisu imale primjedaba.

Slijedom toga sud je tužitelju na ime razlike bruto plaće i na ime neisplaćenih bruto plaća za razdoblje od 01. 02. 2006. g. do 13. 07. 2009. g. dosudio ukupan iznos bruto glavnice od 466.107,36 kn, a po mjesecima i s dospijecem kako je to navedeno u toč. III. izreke.

Na ime neisplaćene jubilarne nagrade sud je tužitelju dosudio iznos od 3.500,00 kn neto, a na ime neisplaćenih regresa za 2006., 2008. i 2009. g. ukupan bruto iznos od 4.800,00 kn, odnosno za 2006. g. 1.200,00 kn, a za 2008. i 2009. g. 1.800,00 kn.

Dospijeće plaće određeno je 15-og datuma u mjesecu za protekli mjesec sukladno odredbi čl. 83. st. 4., odnosno čl. 90. st. 4. Zakona o radu.

Sud je tužitelju na ime pripadajuće naknade štete temeljem odredbe čl. 116. (123.) ZR-a dosudio iznos u visini od 338.382,18 kn, a koji iznos predstavlja prosjek tri bruto plaće prije umanjenja koji prosjek je iznosio 18.799,01 kn, a koji iznos množen sa 18 daje iznos od 338.382,18 kn.

Tužitelj je navršio 30 godina staža dana 07. 11. 2007. godine, a što je razvidno iz radne knjižice tužitelja (list 151 spisa). Prema odredbi čl. 63. Kolektivnog ugovora za graditeljstvo koji se primjenjuje od 01. 01. 2002. godine radnik ima pravo na jubilarnu nagradu za neprekidni radni staž u iznosu od najmanje 3.500,00 kn (NN 4/02).

Slijedom toga valjalo je tužitelju dosuditi navedeni iznos, a dospijeće je određeno od 01. 01. 2008. godine, jer je jubilarna nagrada trebala biti isplaćena najkasnije do kraja tekuće godine u kojoj je radnik stekao pravo na isplatu jubilarne nagrade.

Kolektivnim ugovorom o izmjenama i dopunama KU-a za graditeljstvo od 07. 12. 2001. godine određeno je da radnik ima pravo na jednokratni dodatak na plaću (regres) u iznosu od 1.200,00 kn godišnje, odnosno 1.800,00 kn godišnje, pa je slijedom toga sud tužitelju na ime neisplaćenih regresa dosudio iznos od 4.800,00 kn, a dospijeće ovih iznosa je određeno za 2006. godinu počevši od 01. 01. 2007. g., za 2008. godinu počevši od 01. 01. 2009. g., za 2009. g. počevši od 01. 08. 2009. g., jer je tako tužitelj zatražio, a pravo na isplatu regresa je tužitelju pripadalo i prije navedenih dospijeca, jer se regres za godišnji odmor isplaćuje najkasnije 30 dana prije početka korištenja godišnjeg odmora.

Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 277 st. 1 ZOO-a, po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), prema čl. 29 st. 2 ZOO-a i po Odluci o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB-a uvećano za 5 postotnih poena.

Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 50 bodova, troška sastava 5 podnesaka (17. 07. 2008., 22. 02. 2010., 27. 07. 2010., 29. 11. 2010., 17. 12. 2010.) svaki po 813 bodova, troška zastupanja na 5 ročišta (12. 02. 2009., 25. 05. 2009., 01. 10. 2009., 10. 03. 2010., 10. 02. 2011.) svako po 813 bodova, troška sastava podneska (31. 03. 2009.) 406,50 bodova, troška sastava 3 podneska (12. 03. 2010. i 25. 10. 2010. i 13. 01. 2011.) svaki po 25 bodova, a sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1 i /3, Tbr 9/1 i Tbr 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Vrijednost boda iznosi 10,00 kn prema tbr. 50. Odvjetničke tarife, čime utvrđeni parnični trošak iznosi 94.745,00 kn.

Ovom iznosu pribrojen je trošak 23% PDV-a u iznosu od 21.791,35 kn, te je ovom iznosu pribrojen predujam za financijsko vještačenje u iznosu od 2.000,00 kn radi čega je sveukupno tužitelju dosuđen parnični trošak u iznosu od 118.536,35 kn.

Radi navedenog odlučeno je kao točkama I., II. i III. i IV. izreke presude.

Sud je odbio prijedlog za donošenje rješenja o privremenoj mjeri budući se nisu ostvarile zakonske pretpostavke za donošenje iste, te je time odlučio kao u izreci rješenja.

U Zagrebu, dana 24. veljače 2011. godine

Sutkinja
Jesenska Šojat

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 8 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 4 primjerka pisano putem ovog suda na Županijski sud u Zagrebu.

DNA:

- pun. tužitelja
- tuženiku putem oglasne ploče suda

Rj:

- Presuda nepravomoćna
- Kancel iznesi upisnik Pr pod šifrom 15
- Cal 20 dana.

U Zagrebu, dana 28. veljače 2011. godine

Sutkinja/Jesenska Šojat

Priloga:	Dati su mi	28.2.11.	Priloga	[Signature]
Prostorno:				
Strukturalno:				
Otpromj.				

109. Rada [Signature]

3729
14

08

24.2.11

14.4.11

J.